

Отже, аналізуючи забезпечення права засуджених на користування Глобальною мережею Інтернет, стає зрозуміло, що його реалізація потребує додаткового доопрацювання, а саме:

нормативно закріпити загальний перелік веб-ресурсів, до яких засуджені матимуть доступ, затверджений уповноваженими органами;

запровадити нову посаду інтернет-адміністратора в колонії;

більш детально закріпити регулювання користування програмою Skype, через складність контролю напрямку її використання.

Процес розширення прав засуджених у напрямку підтримки засудженими зв'язку із зовнішнім світом є досить актуальним з огляду на його важливість, проте недостатня правова регламентація реалізація окремих прав, зокрема, права засудженого на користування Глобальною мережею Інтернет, може спричинити неможливість їх використання взагалі. А тому необхідним є активізація роботи як з боку практичних та наукових працівників, так і законодавця.

Особливості конструкції складу злочину, передбаченого ст. 113 Кримінального кодексу України

Слюсарчук Є.А., курсант юридичного факультету ІКВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Мищук І.П.*

Злочин, передбачений ст. 113 КК України «Диверсія», відносять до групи злочинів проти основ національної безпеки України, які за своєю сутністю є найбільш небезпечними посяганнями на суспільні відносини, що забезпечують державну безпеку, обороноздатність, незалежність країни, її конституційний лад. Іншими словами, родовим об'єктом цих злочинів є суспільні відносини, що забезпечують саме існування України як суверенної, незалежної, демократичної, соціальної і правової держави (ст. 1 Конституції України).

Законодавець визначає більшість даних злочинів як злочини з формальним складом, тому вони вважаються закінченими з моменту вчинення самого діяння, незалежно від настання фактичної шкоди основам національної безпеки України. Деякі з цих злочинів конструюються як усічені склади - момент їх закінчення переноситься на початок дії, що становлять попередні стадії вчинення злочину - готування чи замах.

Стосовно складу злочину, передбаченого ст. 113 КК України «Диверсія», існують різні погляди. Найбільш розповсюдженою є характеристика його як злочину з усіченим складом. Обумовлюється це визнанням диверсії, закінченою з моменту здійснення вибухів, підпалів або інших дій, спрямованих на досягнення вказаних у законі небезпечних наслідків. Однак деякі вчені відносять диверсію до злочинів із матеріальним складом, підтверджуючи свою точку зору детальним аналізом диспозиції ст. 113 КК України.

Згідно зі ст. 113 КК України диверсією є вчинення з метою ослаблення держави вибухів, підпалів або інших дій, спрямованих на масове знищення людей, заподіяння тілесних ушкоджень чи іншої шкоди їхньому здоров'ю, зруйнування або пошкодження об'єктів, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, а також вчинення з тією самою метою дій, спрямованих на радіоактивне забруднення, масове отруєння, поширення епідемій, епізоотій чи епіфітотій.

Глумачний словник української мови А. Івченко визначає вибух як зруйнування чого-небудь, що здійснюється за допомогою миттєвого хімічного

розпаду речовини та створення дуже нагрітих газів; вибухати - розриватися, розпадатися на частини з сильним гуком і великою руйнівною силою.

Відповідно до тлумачного словника української мови В. Яременко та О. Сліпущко, вибух - це розрив вибухової речовини, спеціального снаряда, оболонки чого-небудь і т. ін. з дуже сильним звуком і великою руйнівною силою. Тлумачення поняття «підпал» розкривається за допомогою характеристики двох елементів: 1) підпалити - із злочинним умислом та наміром викликати пожежу та 2) пожежа - полум'я, яке широко охопило і знищило що-небудь; вогонь, що охоплює та знищує все, що може горіти, а також саме горіння, знищення чого-небудь вогнем.

З аналізу цих двох понять впливає факт руйнівної сили та знищуючих наслідків даних діянь, тобто вже в собі вони містять зазначені небезпечні наслідки. Для більшого підтвердження даного положення наведемо відповідне тлумачення Л. Савченко поняття «диверсія» - підривна діяльність у галузі ідеології та політики; зруйнування, виведення із строю об'єктів воєнного, державного значення в тилу у противника або у якій-небудь країні агентами зарубіжної держави, злочинними елементами.

Таким чином, можна стверджувати, що законодавець передбачив у диспозиції статті настання небезпечних наслідків, використавши такі терміни, як «вибух», «підпал» та ін. Тому, на підставі детального дослідження визначення диверсії, вважаємо, що достатньо обґрунтованою є точка зору, яка відносить цей злочин до злочинів із матеріальним складом.

Кримінально-правова характеристика злочину, передбаченого ст. 131 КК України

Смик К.М., слухач курсу з підготовки фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» факультету підготовки працівників ОВС ННІЗН НАВС

Незважаючи на значний прогрес у медицині, на сьогоднішній день ніхто не може гарантувати обов'язкову успішність лікування, оскільки кінцевий результат медичного втручання залежить від безлічі чинників: від об'єктивних обставин, професіоналізму лікаря та і від самого пацієнта. Тому стоїть гостра потреба у належному юридичному вирішенні питань, пов'язаних з відповідальністю медичних працівників за діяння, вчинені ними під час виконання своїх професійних обов'язків.

Злочини, що становлять небезпеку для життя і здоров'я людини, які вчинюються у сфері медичного обслуговування та кримінальна відповідальність за них визначені у Кримінальному кодексі України в Розділі II «Злочини проти життя та здоров'я особи». До цих злочинів відносяться: неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 131 КК України); розголошення відомостей про проведення медичного огляду на виявлення зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби (ст. 132 КК України); незаконне проведення абортів (ст. 134 КК України); незаконна лікувальна діяльність (ст. 138 КК України); ненадання допомоги хворому медичним працівником (ст. 139 КК України); неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником (ст. 140 КК України); порушення прав пацієнта (ст. 141 КК